

Al Tall, internacional

Manuel S. JARDI

AL Tall, el grup de música tradicional més popular del País Valencià, s'internacionalitza. Entre els dies 15 i 30 d'aquest mes de novembre participarà als Rencontres Musicals Méditerranéens, que tindran lloc arreu d'Occitània.

De fa quatre anys que Al Tall participa en aquestes trobades musicals. Enguany oferirà els seus recitals el dia 16 a Toló, el 17 a Anongi, el 19 i 30 a Ais de Provença, el 20 i 27 a Mar-

Manuel Miralles

sella, el 24 a Crassi i el 29 a Vitrolles.

A més, i ja fora dels Rencontres..., Al Tall portarà la seua música el dia 22 a la Vall d'Aosta i el dia 23 a Calvi, en l'illa de Còrsega.

Els encontres de música mediterrània que se celebren a Occitània han assolit al llarg dels darrers anys un notable èxit. Els organitza l'Associació Mont-Joia, en col·laboració amb nombroses enti-

tats culturals i polítiques d'aquesta nació, que depèn políticament i administrativament de l'Estat francès. El mateix caldria dir pel que fa a l'organització dels recitals en la Vall d'Aosta, un país al nord-oest d'Itàlia, si bé en la preparació d'aquests actes ha participat l'associació cultural Ciemen (Centre Internacional Escarré per a minories ètniques i nacionalitats).

Cal afegir, finalment, que, en els darrers anys, el grup Al Tall ha incrementat les eixides més enllà dels Països Catalans. Roma i París han estat llocs on s'ha sentit la música tradicional valenciana que, ara com ara, exporta el grup Al Tall.

L'esquelet dels seixanta

Mercè IBARZ

Una ràpida ullada als dies immediatament passats i als vinents, a Barcelona, esdevé ràpidament so, ritme i intencions: el festival de Jazz, la temporada del Liceu, el *Don Juan* de Mozart, revisitat per les actrius mexicanes de la Companyia Divas A. C. i pel Lliure, els Sis Dies d'Art Actual que aquesta setmana es duen a cap a les Cotxeres de Sants.

Damunt de tot, el gran «miracle» de l'actuació del mestre Milles Davis i els seus nois, la recalada a la ciutat de l'esquelet que millor suporta el pes dels anys seixanta. I si el pes

dels anys vuitanta és el del control, Milles Davis descontrolat —això és, tranquil— és, sens dubte, la millor «veu» entre les vinents.

Als cinquanta-nou anys, Davis toca amb els seus *nebots* i *els seus néts*: el saxo tenor Bob Berg, el guitarra Paul Scofield, Robert Erwin als sintetitzadors i el bateria Al Foster, Darryl Jones al baix i el percussionista Steve Thornton. Tots extraordinaris.

El Palau d'Esports de Barcelona, totalment ple, es va fondre d'emoció i la sabé transmetre a l'esquerp Milles, de cos castigat i lúcida ment (duu un maluc de plàstic i la carn adobada amb alcohol i

Miles Davis (trompeta i control general), flanquejat pel Laix Darryl Jones i el guitarra Paul Scofield

cocaïna). Ressenyar nomes que, a Davis (els altres músics li professen obediència i fidelitat cegues), no li costà gens ni tocar ni donar un bis, i constatar que entre bastidors observava una dona gran, blanca, amb ulleres migfosques i cap de nit setinada de color blau ceràmica.

Molt tonificant, també, la *Donna Giovanna*, de les mexicanes que comanda

Jesusa Rodríguez, al Romea. Després de Mèxic i París, abans d'anar a Milà, ens han ofert un corrosiu muntatge, en què la primàcia sexual del mite masculí més persistent en l'art clàssic assalta l'escena i es fon, en una coreografia inspirada en Miquel Àngel, Rubens i Magritte, quan cada actriu que fa el personatge de Don Joan mostra els pits mentre canta i representa.